

56223616-1	05/12/2016	לאשה	עמוד 40	1/6	19.43x26.98
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100					

ריאיון בלעדי

"כואב לי רצח, אבל אף אחד לא יודע"

המחשבה הראשונה שעברה בראשה של **רס"ן אירה בנימוביץ'** כשעלתה על מוקש ישן בגבול סוריה הייתה: **האם אוכל ללכת על עקבים?** מאז חלפו שנתיים, שבהן למדה לחיות בלי רגלה הימנית, עברה ניתוחים ושיקום ארוך וחזרה לעבודתה בצבא. לרגל יום ההוקרה לפצועי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, היא מספרת בריאיון על חיי היומיום של מי שנאלצת לבקש מבתה "תביאי לאמא את הפרוטזה" (שבתוכה, אגב, הילדה מאפסנת את הלגו שלה)

שרון רופא אופיר | צילום: אביגיל עוזי

ה

ב־15 בדצמבר יצוין יום ההוקרה לנכי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, באירוע שיתקיים בבית הלוחם בתל-אביב במעמד נשיא המדינה ובשורה של טקסים, סיורים ומפגשים ברחבי הארץ. במסגרת זו יעלה ארגון נכי צה"ל את המיוזם "אתכם, בזכותכם" (ראו מסגרת), שבו בנימוביץ' גטלה חלק. לרגל היום הזה היא מוכנה להיחשף בפעם הראשונה מאז הפציעה.

תמצאו את האייפון

היא תושבת רמלה. נשואה לסלאבה, טכנאי מיוזג אוויר, ואם לליאל (7) ומיה (שנתיים וחצי). בעת הפציעה שירתה במדור האחראי על מערכות אלקטרוניות לאורך גדרות הגבול. "הייתי ראש מדור 'שעון חול' בגבול מצרים וגבול סוריה ואחראית על הקמת מערך תצפית בגבולות. במסגרת התקנת המערכת יצאתי לשם באותו יום, עם עוד קבוצה של אנשים. התחלנו לעבוד בבוקר וידעתי שיש לנו עוד כמה שעות עבודה. "הייתי במרחק כשלושה מטרים מהגדר, ואז נשמע פיצוץ. כנראה עפתי למעלה ונחתי. למזלי, כמה דקות קודם לכן נתתי למישהו את הנשק שלי. אני זוכרת שמצאתי את עצמי לבר, לקח לאנשי שים סביבי כמה רגעים כדי להבין שלא נפל פצמ"ר ולהתחיל לחפש אותי. הייתי בהכרה. הסתכלתי למטה. ראיתי שרגל אחת איננה ושברגל השנייה יש חור בכרך ובירך. הייתי כולי שחורה, מלאה בפית.

שעה הייתה 13:15. רס"ן אירה בנימוביץ' הייתה באמצע יום עבודה רגיל סמוך לגדר הגבול עם סוריה. שום דבר לא בשר על מה שעתיד להתרחש בעור כמה שניות, ולשנות את חייה מקצה לקצה.

את הפיצוץ העז לא שמעה באוזניה. סיפרו לה עליו מאוחר יותר. "מה שאני כן זוכרת הוא

שמצאתי את עצמי לפתע בתוך מכתש קטן, שנוצר כתוצאה מפיצוץ מוקש שעליו דרכתי. אנשים סביבי ברחו כי חשבו שנפל פצמ"ר, ובאוויר היה המון אבק. בהתחלה חשבתי שמהו נפל לי על הראש, אבל אז הורדתי את העיניים וראיתי שאיברתי את רגל ימין. הרגל התפוצצה, ואני, המחשבה הראשונה שלי הייתה איך אוכל שוב ללכת על עקבים".

זה קרה ב־4 בפברואר 2015. מאז חלפו כמעט שנתיים, ובנימוביץ' (35), המשרתת כקצינה בחיל החימוש (שנקרא היום חיל טכנולוגיה ואח"זקה) בבסיס תל-השומר, עדיין מתמודדת עם החזרה הלא פשוטה לשגרת החיים. מעשית כדרכה, היא למדה כיצד ללכת עם פרוטזה ונעלי עקב, שבה לעבודתה בצבא ("שכועיים אחרי הפציעה כבר ביקרתי במשרד"), ובמקביל היא ממשיכה להגיע שלוש פעמים בשבוע לשיקום במרכז הר"פואי שיבאית-השומר. "נשארת אותה אירה בדיוק, אירה החזקה שמציבה מטרות ומתמודדת. את התסכול והכאב אני שומרת לפגישות עם הפסיכולוגית שלי. שם מותר לי לבכות".

20.61x29.65	2/6	41	עמוד	לאשה	05/12/2016	56223783-6
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100						

13.62x27.52	3/6	42	עמוד	לאשה	05/12/2016	56223617-2
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100						

“ידיעות אחרונות”, פברואר 2015:
דיווח על הפציעה

“חשבתי שבתוך חודשיים אהיה על הרגליים, ואז נפתחו לי התפרים. אחר כך רציתי לחזור לשבוע עבודה מלא, אבל אז התברר שאני צריכה לעבור עוד שני ניתוחים. הפסקתי להציב לעצמי יעדים כי הבנתי שאלוהים צוחק עליי”

ימים, ואני דרשתי שלא תהיה שם תקשורת. רציתי סביבי רק אנשים שאני מכירה. אפי' לו כשהרמטכ"ל בא לבקר, סירבתי שיתפרסמו תמונות שלי בעיתונים, אבל עשיתי איתו סלפי”.

● **מה הסברת לבנות שלך?**

“הקטנה, מיה, הייתה בת שמונה חודשים, אז כמובן שלא אמרנו לה כלום. ליאל הייתה בת חמש, והיא הסיקה מסקנות לבד. היא הח' ליטה שלאמא נשברה הרגל, עד שמישהו במ' גרש המשחקים אמר לה, 'אמא שלך דרכה על פצצה'. היא קיבלה את זה קשה, ופנינו לשירות הפסיכולוגי של העירייה. בהתחלה היא השבה שתגדל לי הרגל. היא לא חשבה שאחזור הביתה עם רגל מלאכותית, והיה לה קשה לקבל את זה. עכשיו, בבית, אני רוב הזמן על כיסא גלגלים”.

● **ואיך המשפחה מתפקדת?**

“בעזרת בעלי, אמא שלי והשכונה מסביב שהתגייסה להוציא את הבנות מהגן ולהביא אוכל הביתה. אמא שלי הגיעה לכאן מאוקראינה כשילדתי את ליאל לפני שבע שנים, וכיום היא גרה איתי וזו עזרה גדולה מאוד. מיה הקטנה גדלה לתוך המציאות החדשה הזו. לא יכולתי יותר לקום אליה בלילה או לקלח אותה ואת ליאל. היום הבנות מנסות לעזור. כשאני אומ' רת למיה, 'תביאי לאמא את הרגל', היא רצה להביא את הפרוטזה, שמשמשת אותה לאחסון הלגו שלה. היא גם אוהבת לדרחוף אותי בכיסא הגלגלים. בבית הבנות ערות למצב הכי אמיתי שלי – לעובדה שלאמא אין רגל. מולן אני לא מסתירה, בחוץ כן”.

“הייתי מודעת לגמרי לעובדה שאין לי רגל. התחלתי לחול על הגב, רחפתי את עצמי תוך כדי כך שאני מרימה את הגוף במדרון. בשלב הזה כבר ראו אותי ורצו אליי, וכשהשכיבו אותי על האלונקה נזכרתי פתאום במסע האלונקות שעברתי בקורס הקצינים. בגלל שאני קטנה פיזית, תמיד הייתי זו שעל האלונקה, ופתאום אני מוצאת את עצמי על אלונקה באירוע אמי' תי. שלי”.

“אחד הנגדים, ארוז אסולין, הלך לחפש את הרגל כי לא ידע שהיא התפוצצה. הנגר השני, דביר כרמלי, התחיל לטפל בי. למזלי, בצ' וות שהתלווה אלינו היו חובשים. הם שמו לי חוסם עורקים, וכששאלו מה אני רוצה, אמרתי רק 'תמצאו את הטלפון שלי'. בסופו של דבר, חטיבת החרמון עשתה מבצע עם אנשי ההגד' סה, והמח"ט של חטיבת חרמון, אל"מ אבינועם סטולביץ', הגיע אליי לבית החולים עם האייפון שלי. לא האמנתי, הוא הגיע בלי שום שריטה ועם בסרייה שעדיין טעונה. כל החיים שלי היו בטלפון הזה. נורא שמחתי לקבל אותו בחזרה”.

המוקש שעליו עלתה בנימוביץ' הוא מוקש סורי ישן, מלפני מלחמת ששת הימים, שכמוהו יש עדיין רבים ברמת הגולן. באזור שבו הוטמן המוקש הוסרה הגדר מסיבה שאינה ברורה, ובמ' קום לא הוצבו שלטי אזהרה כנדרש. במהלך הת' חקיר לאחר האירוע נחשפה סדרה של נהלים לא תקינים, ובהם פירוק גדר שדה המוקשים, ככל הנראה בעת פינוי שלגים, וכן ליקויים בעבודת המטה בתכנון המשימה. בעקבות התחקיר חודרו נוהלי בדיקת שדות המוקשים ואופן ההתנהלות בהם, וכן מתקיימת פעילות להעלאת המודעות בקרב אזרחים לסכנת שדות המוקשים. בנימור ביץ' עצמה אומרת על כך בתמציתיות: “זה היה אזור ממוקש שנעלמה ממנו הגדר”.

היא פונתה לבית החולים רמב"ם בחיפה. “בדיוק היה באוויר מסוק בתרגיל, והבנתי שא' מרו להם 'אחורה פנה, תרגיל רטוב'. הייתי אז שמונה חודשים אחרי לידה, ואמרתי לעצמי שאם שרדתי את כאבי הלידה, אשרוד גם את הכאב הזה. כשהגעתי לרמב"ם, הורדמתי והוכנ' סתי לחדר ניתוח”.

שלושה ניתוחים עברה באותו שבוע, ובה' משך עברה ניתוח נוסף לכריתת עצבים ברגל שנקטעה. לאחרונה עברה עוד ניתוח כדי לבנות גדם לשם התאמה טובה לפרוטזה, במקום שבו נכרתה רגלה. ברגלה השנייה נשאר רסיסים וצלקות.

“אושפזתי במחלקה האורתופדית ברמב"ם למשך שבועיים, ואני זוכרת שכשהתעוררתי מהניתוח הראשון ואמר לי שיש אנשים בחוץ, רציתי רק לדעת אם יש עליי פיח”.

● **זה מה שהעסיק אותך אז?**

“תתפלאי, כן. המראה החיצוני חשוב לי מאוד. אני אמנם עובדת בסביבה גברית, אבל אני עובדת כאישה. כשאומרים לי שאני 'אחלה גבר', זה מאוד פוגע בי. בבסיס תמיד הלכתי עם חצאית ועקבים, זיהו אותי לפי טיפוף העקבים במסדרון”.

“מאות אנשים באו לבקר אותי באותם

19.16x24.84	4/6	עמוד 43	לאשה	05/12/2016	56223618-3
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100					

**"נשמע פיצוץ. כנראה עפתי
למעלה ונחתי. למזלי, כמה דקות קודם
לכן נתתי למישהו את הנשק שלי.
מצאתי את עצמי לבד. הייתי בהכרה.
הסתכלתי למטה. ראיתי שרגל אחת איננה
ושברגל השנייה יש חור בברך ובירך.
הייתי כולי שחורה, מלאה בפיח"**

● ומה עם בעלך? איך הוא מתמודד עם המציאות החדשה?

"מוכן שהוא קיבל את זה קשה. הרוב נפל עליו. אני כמעט שנתיים בבתי חולים, הוא עובד ודואג לבנות, ולא תמיד הכל פשוט וחלק".

● ואת?

"אני אדם מעשי. היה לי ברור שיידרש תהליך של החלמה ושכסופו אחזור לשגרה שלי, רק שהיעדים שהצבתי לעצמי לא ממש התגשמו. חשבתי שבתוך חודשיים אהיה על הרגליים, ואז נפתחו לי התפרים. אחר כך, כשעברתי מהשיקום לאשפוז יום, רציתי לחזור לשבוע עבודה מלא, אבל אז התברר שאני צריכה לעבור ניתוח של העצבים ברגל ועוד ניתוח אחריו. הפסקתי להציב לעצמי יעדים, כי הבנתי שאלוהים צוחק עליי".

● איך אפשר במצב כזה לחשוב על עבודה, על שגרה?

"כבר כשהתעוררתי בבית החולים ידעתי שאצטרך לחזור לשגרה. בסוף השבוע הראשון לאחר ששוחררתי הביתה מבית החולים, ביקשתי להגיע לבסיס. רציתי לעבוד שם לפני שאני מגיעה הביתה. העבודה שלי היא חלק לא מבוטל מחיי. אני עטופה מאוד ביחידה, נוהגים לקרוא לי שם 'שליגיה' ושבעת הגמדים, והצבא מבחינתי הוא משהו חשוב ומשמעותי ולא עוד עבודה. כשהגעתי לבסיס בפעם הראשונה אחרי הפציעה, הרגשתי שחזרתי לחיים".

● מה עם הכאבים?

"אני רוצה לחזור ללכת, לא לשבת על כיסא גלגלים. לכן אני קמה והולכת עם הפרוטזה, אבל זה כואב רצח. כל צעד כואב לי. אני צריכה לשקול מה עדיף לי, אבל גם אם אלך ויכאב לי, אף אחד לא ידע. אני לא אלך עם רגל של כאב. הגיעו אליי הרבה אנשים קטועי רגל, מתוך רצון להראות לי שהכל בסדר, וזה מחזק אותי. היה אצלי נג'ד מהצפון שנפצע שנה וחצי לפני. הוא בא אליי למחלקת השיקום יחד עם אשתו ותינוקת בת פחות מחודש, רק כדי להגיד לי 'תראי אותי', והייתה מישהי מארגון נכי צה"ל, קטועת רגל שהגיעה על עקבים. אפילו יואב ירום, מח"ט אלכסנדרוני, שגם הוא עלה על מוקש ונותר קטוע רגל, הגיע אליי. זה מחזק. הבנתי שגם בלי רגל אפשר להתקדם בצבא. הבנתי שאלמד לחיות עם זה".

ג'ינס קרוע ופירסינג

היא גדלה בעיר אלצ'בסק באוקראינה, בת שנייה במשפחה עם שני ילדים. אמה עבדה כמהנדסת פטנטים ואביה המנוח היה מהנדס חורמרים וראש מחלקה באוניברסיטה.

"כשהייתי בת שמונה או תשע, בריתי המור עצות התפרקה. אני זוכרת תורים ללחם, אבל למרות המחסור ההורים נהגו לקנות לי שוקולד. כל יום הייתי מקבלת קובייה, והאהבה לשוקולד מלווה אותי עד היום. פעם אכלתי שמונה חפי"סות שוקולד בבת אחת".

בבית הספר הייתה תלמידה מצטיינת. שם, בין היתר, ספגה את כושר העמידה

12.89x25.13	5/6	עמוד 44	לאשה	05/12/2016	56223619-4
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100					

”אחרי שנה שלחו אותנו לביקור בבית, ואבא שלי קיבל שוק. השמנתי כמעט 20 קילו. התגלגלתי החוצה מהמטוס עם ג'ינס קרוע, ואבא שלי, ראש מחלקה באוניברסיטה, חשב שהוא משתגע. יצאתי מהבית בלי חורים באוזניים, ופתאום היו לי פירסינג ועגילים בשפה. באותו קיץ הכיתה שלמדתי בה באוקראינה סיימה את בית הספר, וההורים התעקשו שגם אני אשלים את הבהינות, אז יש לי גם תעודת בגרות אוקראינית וגם תעודת בגרות ישראלית.”

לא מחבקים את הפצועים

חצי שנה אחרי שהגיעה ארצה, חברה למשפחה מאמצת בקיבוץ דביר. "החיבור ביני ובין משפחת צ'ביק - ההורים המקסימים, יעל וגבי והאחים אלון, מעיין ודרור, היה מיידי. בדרך כלל קשרים כאלה מתנתקים, אצלי הם משפחה לכל דבר. כשנפצעת, הראשונה שביקשתי שיתקשרו אליה הייתה יעל. כשהאמא הביולוגית שלי

והיכולת להצניע רגשות. "למדנו אצל מורים סובייטים שדרשו משמעת נוקשה, וגם כשמסך הברזל נפל זה לא השתנה. לא נרשנו ללכת יותר עם סיכה של לנין, אבל כל השאר נותר אותו דבר.

"הייתי ילדה עצמאית. מגיל צעיר למדתי להסתדר לבד. כבר בכיתה א' הייתי נוסעת למחנות קיץ, שלושה מחזורים בכל חופשה. זה מה שהיה מקובל אז. את יום הלימודים הייתי מסיימת בשלוש־ארבע, ואחר כך הייתי עוברת לחוגים. הייתה תעסוקה בלתי נגמרת. ההורים לא היו צריכים לייצר פתרונות לילדים."

כשבגרה שמעה מחברותיה ללימודים על פרויקט נעל"ה (נוער עולה לפני ההורים). "החלטתי ללכת, כי לטוס לחו"ל נשמע לי כמו חלום. ההורים לא האמינו שאעבור את הבחינות, משום שבאותה תקופה לא ידעתי כמעט כלום על ישראל. ידעתי רק שאני יהודייה, אבל זה הכל. עד שהגעתי ארצה לא שמעתי אפילו את המילה אנטישמיות."

**"בסוף השבוע הראשון לאחר
ששחררתי הביתה מבית החולים,
ביקשתי להגיע לבסיס. רציתי
לעבור שם לפני שאני מגיעה
הביתה. הצבא מבחינתי הוא משהו
חשוב ומשמעותי ולא עוד עבודה"**

"נשארת אותה
אירה בדיוק".
לפני הפציעה

שמרה על הילדות שלי, ההורים המאמצים עשו משמרות לילה ליד המיטה שלי בבית החולים". כשהגיע זמן הגיוס שלה פנתה ללימודי עתודה בהנדסת חשמל. "תחשבי שרק בכיתה י' למדתי עברית, ובי"ב כבר עשיתי את כל הבגרות. לכן, כשנרשמתי לעתודה, לא היה לי ברור אם אתקבל. בסוף התקבלתי גם לטכניון וגם לאוניברסיטת בן-גוריון. לא רציתי להישאר לבד בשבתות במעונות, אז הלכתי ללמוד בבן-גוריון, כדי להיות קרובה למשפחה המאמצת. לא מימנו לי את הלימודים, אבל מימנו לי מחיה, בדיוק כמו לבת קיבוץ. מבחינתי הקיבוץ הוא צדיקו הכיט של בארץ".

בתום הלימודים, בספטמבר 2005, גויסה לחיל החימוש. "יצאתי לקורס קצינים, ובסיום הקורס שובצתי לחט"ל – חטיבה טכנולוגית ליבשה".

שנתיים לאחר הגיוס נישאה. "התחתנתי עם בחור שהכרתי באתר שדומה לפייסבוק ומיועד לקהילה הרוסית. גם הוא, כמוני, עלה לארץ מאוקראינה. הוא היה נשוי לפני כן והוא אבא למישל, כיום בת 16. אגב, גם אמא שלה התחתנה בשנתי – עם מישהו ששירת איתי בצבא. הם הכירו בחתונה שלנו".

לאחר הפציעה עברה לתפקיד אחר, וכיום היא אחראית על מערכות בקרת ירי בטנקים. "אני מקבלת תמיכה מלאה כנכה בצה"ל, וזה לא

● אז למה עלית?

"כדי לעשות דווקא להורים. יכול להיות שאם הוריי לא היו מתעקשים שלא אטוס, לא הייתי נוסעת, אבל הייתי בת 16, החלטתי ללכת נגדם, ועליתי. בספטמבר 1997 באתי לכאן. "הגענו לכיתה י', הקבוצה הראשונה של נעלה" בבית הספר הקיבוצי מבוואת-הנגב בקיבוץ שובל. באנו לברשות בחצאיות מיני ועקבים, והם, הקיבוצניקים, הגיעו ללימודים עם בוקסר וחולצה שמצאו בכביסה באותו יום. אבל מהר מאוד התאמנו את עצמנו אליהם."

● ואיך הדגשת?

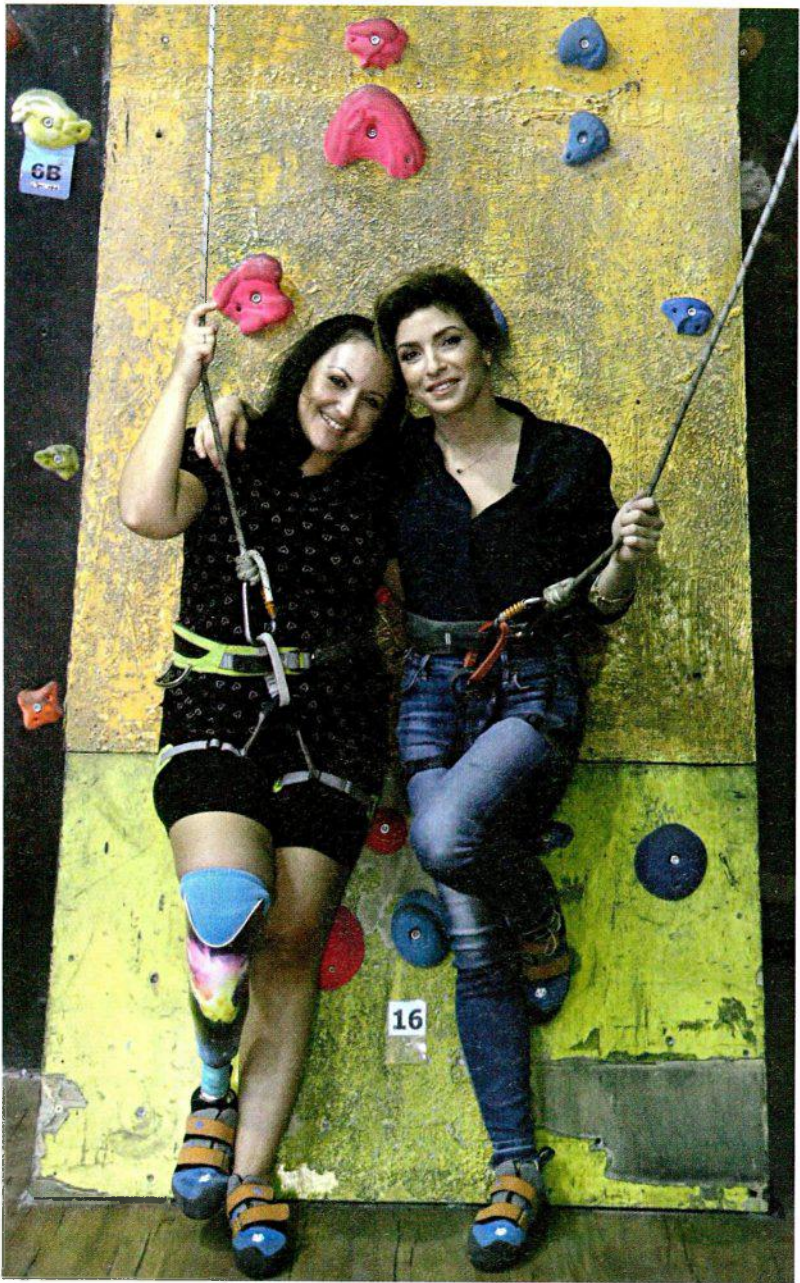
"היה קשה והיה כיף. הכל. יש פלוסים ויש מינוסים בחיים בקבוצה יחד, בלי הורים, אבל אני לא הייתי ילדה מפונקת, או שדרתי. הילדים של נעל"ה מגיעים ארצה בגיל 16 ולומדים כאן. אחרי שלוש שנים הם יכולים להתאזרח או לחזור הביתה. אני בחרתי להישאר. גם הבת של אחי הגיעה עכשיו במסגרת נעל"ה. היא בת 14, זה נראה לי מוקדם מדי, אבל איפה שהם גרים באוקראינה יש מלחמה, אז לפחות היא כאן."

● איך היה הקשר עם החורים?

"לא הייתה תקשורת. היינו מקבלים כרטיס טלכרט, וזה הספיק אולי לכמה רקות בשבוע. הייתה גם הגבלה על כמות המכתבים. זה עלה כסף, אז הרשו לנו לשלוח שני מכתבים בחודש."

19.34x24.59	6/6	עמוד 45	לאשה	05/12/2016	56223620-6
יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100					

"אירה גרמה לי להרגיש חלשה". עם עדי אשכנזי, במיזם "אתכם, בזכותכם!"

גם עדי אשכנזי תומכת

תיום "אתכם, בזכותכם!", שיוזם ארגון נכי צה"ל לרגל יום ההוקרה לפצועי מערך כות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, נועד להעלות את המודעות להתמודדותם של הפצועים. באמצעות סדרת מפגשים מרגשת, שאותה יזם דובר הארגון, חנן גרינברג, ייפגשו עשרה פצועים (שמונה גברים ושתי נשים, כולל אירה) עם אישים בולטים בחברה הישראלית, ובהם ראש הממשלה, הרמטכ"ל ואמנים מהשורה הראשונה (עדי אשכנזי, ריטה, שלמה ארצי ואדיר מילר), ויופקו סרטונים שיעלו ברשתות החברתיות ובאמצעי התקשורת.

"המיום הזה מעניק הצצה בלתי אמצעית לגיבורים", אמר תא"ל (מיל') חיים רונן, מנכ"ל ארגון נכי צה"ל. "הם, כמו אלפים רבים של פצועי צה"ל, בחרו לזקוף את ראשם למרות המגבלה הפיזית או הצלקת הנפשית, לצעוד קדימה, להגיע להישגים ולסחוף רבים אחריהם."

"עכשיו אני שוברת את הראש לגבי חנוכה. לכמה הצגות אוכל ללכת עם הבנות? כנראה לאף הצגה, כי האולמות לא מונגשים. בעבר בעלי נאלץ להרים אותי בידיים ולקחת אותי לשורה שבה היו לנו כרטיסים, וזה היה מביך"

מובן מאליו. הרי זו מערכת שאמורה להילחם, והעובדה שנותנים בה ביטוי לנכים היא חשוב בה. יש מפקדים שהם מאה אחוז נכים והם רצים בשטח".

● ואיך מקבלים אדם נכה בחוץ?
"חוויתי הכל: אהבה, יחס טוב וגם יחס מג"עיל. אני נראית צעירה, אני יושבת בכיסא גלגלים, אז אני מקבלת תגובות של רחמים מהסביבה וזה לא נעים. המדינה גם לא מונית גשת לנכים. עכשיו, למשל, אני שוברת את הראש לגבי חנוכה. לכמה הצגות אוכל ללכת עם הבנות? כנראה לאף הצגה, כי האולמות לא מונגשים ואין מקומות לנכים, או שיש מקומות לנכים, אבל רק אני יכולה להיכנס אליהם, לא הילדות. בעבר בעלי נאלץ להרים אותי בידיים ולקחת אותי לשורה שבה היו לנו כרטיסים, וזה היה מביך.

"המדינה עוסקת הרבה בשיכול, והפצועים נעלמים. במחלקות השיקום יש עדיין פצועים מ'צוק איתן', ויש בינינו עשרות אלפי נכי צה"ל ממלחמות ישראל ומשירות צבאי, שאין להם, לאורך השנה, אזכור ראוי. ההברה הישראלית לא מתבקת אותם מספיק".

כחלק מהמציאות החדשה היא הולכת פעמיים בשבוע לחוג טיפוס על קיר מטעם ארגון נכי צה"ל. "אני לא אוהבת ספורט", היא מודה, "אבל אני צריכה לחזק שרירים שלא הפעלתי עד היום". לאחרונה, במסגרת המיום המרגש "אתכם, בזכותכם!" של הארגון, נפגשה עם השחקנית עדי אשכנזי, שנלוותה אליה לקיר הטיפוס. "אני רק נראית כאילו הכל קטן עליי", אמרה בנימוכיה "במפגש המרגש בין שתינו, זה חלק ממנגנון ההגנה שלי". בסיומו של הטיפוס המפריך עדי חיבקה אותה בתום והודתה: "אירה גרמה לי להרגיש קטנה וחלשה. אני מוצאת את עצמי חושבת הרבה על נכי צה"ל. אנחנו זוכרים את הנופלים, וכך צריך, אבל לא מתייחסים מספיק לפצועים. מדי פעם חוזרים למישהו שהשיקם, לאיזה סיפור הצלחה מרגש, ורק אז אנחנו מבינים את המחיר הגבוה שהם משלמים". ■